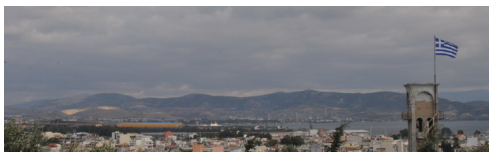

Τα πιο ανέμελα χρόνια, όταν έφευγες από το σπίτι, το μόνο που απαραίτητα έπαιρνες μαζί σου ήταν κλειδιά. Και λίγες δραχμές. Λίγο αργότερα προστέθηκε το πακέτο τσιγάρα και το «δίπλωμα».

Τα χρόνια παρέμεναν ανέμελα, τουλάχιστον για κάποιους, παρά το γεγονός ότι το 50άρι έγινε δυόμιση, ενώ επιπροσθέτως, υπήρχε η ελάχιστη συνείδηση, στο να κουβαλάς και ένα κράνος, στοιχείο ολίγον εξωτικό για λίγο μετά τα μέσα της δεκαετίας του '70.

Ήταν οι εποχές που οι «δίπλα» επιχειρούσαν τον Ιστορικό συμβιβασμό. Εμείς ζούσαμε την Μεταπολίτευση, ενώ κάπου εκεί ήταν η «Αλλαγή», σαν σιγανή φωτιά. Τα χρόνια πέρασαν, μαζί τους και η ανεμελιά, η σιγανή φωτιά θέριασε αλλά δεν άλλαξε τίποτα. Άλλαξαν όμως, πολλά άλλα.

Με φόντο τον μυχό του κόλπου της Ελευσίνας και το Θριάσιο πεδίο, η γαλανόλευκη κυματίζει πάνω στο ρολόι του αρχαιολογικού χώρου της πόλης, ένα νεφροσκεπές πρωινό του Οκτωβρίου του '11

Όπως, παραδείγματος χάριν, άλλαξαν περιουσίες χέρια μετά την ανακάλυψη της λαϊκότητας του Καπιταλισμού, μέσω του Χ.Α.Α. Άλλαξε επίσης η σχέση μας με την Οικονομία, καθώς γνωρίσαμε την μαγεία των δανείων και του πλαστικού χρήματος.

Πανηγυρίσαμε επισήμως, δια χειρός πρωθυπουργού, την ολόλαμπρη είσοδό μας στην Ο.Ν.Ε., ο οποίος ανέμιζε έμπλεος χαράς το ενιαίο χαρτονόμισμα με φόντο τον τραπεζίτη που αργότερα θα γινόταν επίσης πρωθυπουργός. Τεχνοκράτης αυτός, όχι σαν τους άλλους τους συστημικούς. Μετά εντρυφήσαμε και στον ενδιαφέροντα κόσμο των Μνημονίων.

Στο μεταξύ, προστέθηκε στη ζωή μας κάτι απαραίτητο. Ξεκίνησε ως σούπερ εξωτικό αξέσουαρ πριν 20κάτι χρόνια μα σήμερα σπάνια θα συναντήσεις πολίτη χωρίς αυτό. Ήταν το...

...κινητό τηλέφωνο. Στα πρώτα του βήματα, ήταν συσκευή επικοινωνίας. Τίποτα άλλο. Σήμερα είναι φωτογραφική μηχανή, ρολόι, ξυπνητήρι, χρονόμετρο, χάρτης, παίζει μουσική και βίντεο, λαμβάνει και στέλνει e-mail, είναι εφοδιασμένο με GPS και μπορεί να φορτωθεί με εφαρμογές. Να η νέα μαγική λέξη: Εφαρμογές. Κάνουν τις συσκευές να μετρούν στάθμη θορύβου, ή τα βήματά σου, γίνονται πιξίδες, δείχνουν θερμοκρασία, προβλέπουν τον καιρό, αναγνωρίζουν μουσικά κομμάτια που δεν ξέρεις, υπολογίζουν την ταχύτητα που κινείσαι, διαβάζουν το υψόμετρο που βρίσκεσαι, ή bar codes και τόσα άλλα. Α! Ναι, επικουρικά λειτουργούν και ως τηλέφωνα.

Εθισμένη και η ταπεινότητά μου σε αυτό το χαλκείο, προχθές υπέπεσε στο τρομερό σφάλμα να λησμονήσει το κινητό στην κατοικία και να αναχωρήσει άνευ τούτου. Η απουσία του, διεπιστώθη ευθύς ως κατέφθασα στην εργασία και πανικός με κατέλαβε. Κρύος ιδρώς έτρεχε, σαν το κόμμα που ίδρυσε ο δημοσιογράφος – εστίατορας, εις το άνευ περιεχομένου κούτελό μου.

Και σαν μην έφτανε αυτό, έπρεπε εκτάκτως να αναχωρήσω για υπηρεσιακά θέματα. Κατέβηκα από τα βορειονατολικά του νομού, οδηγώντας, μέχρι την Ιερά Οδό όπου παρέδωσα ένα όχημα. Κι όλα αυτά χωρίς κινητό. Αποστολή χιλίων κινδύνων ήταν αυτή. Δεν ήμουν ένας απλός εργαζόμενος, ήμουν κασκαντέρ!

Ισορροπώντας σιγά – σιγά το σύνδρομο έλλειψης, περπατώντας μέχρι το σταθμό του μετρό στον Ελαιώνα, άρχισα να βλέπω καλύτερα, πράγματα που διέφευγαν της αντίληψής μου. Στο δρομολόγιο μέχρι το σταθμό της Πλακεντίας κάποια 20τόσα λεπτά της ώρας, καθώς δεν είχα τίποτα να διαβάσω και δεν απομονώθηκα από τους ήχους της μουσικής που θα άκουγα από το κινητό, αφουγκράστηκα τις συζητήσεις των διπλανών, παρακολούθησα το στόρυ νεαράς εγγύου που ζητούσε τη βοήθειά μας, πρόσεχα τι γινόταν, ήμουν τρόπον τινά δεκτικός σε ότι συνέβαινε.

Σαν έφθασα στο σταθμό της Δουκίσσης Πλακεντίας, άκουσα την κλασσική μουσική που σκορπούσαν με χάρη τα ηχεία στον τακτικό και καθαρό αυτό τερματικό, αντί να ακούω, απομονώμενος ως συνήθως, τις δικές μου επιλογές. Ευρώπη γίναμε, σκέφτηκα, Ευ-ρώ-πη. Λίγα λεπτά αργότερα η Ευρωπαϊκή ηθογραφία ψυχορραγούσε. Σκορπούσε πιο γρήγορα από τις κλασικές νότες στον αέρα, στο γυαλί της φλατ οθόνης, με τις εικόνες από τη Ειδομένη.

Μέχρι το μεσημέρι είχα σχεδόν απαλλαχτεί από το βάρος της εξάρτησης του κινητού. Τα έξυπνα τηλέφωνα είναι όμορφα, χρήσιμα, αποτελεσματικά. Ατυχώς είναι και απαραίτητα. Από τη στιγμή, όμως, που αποκτούν ρόλο εθιστικό, που λειτουργούν αντιεπικοινωνιακά και μετατρέπουν τους χρήστες τους σε άτομα χωρίς βασικό προσανατολιστικό ένστικτο, που τα απομακρύνουν από τη στοιχειώδη υπολογιστική τους ικανότητα, κάποια στιγμή θα τα ορίζουν. Για μερικούς, αυτή η στιγμή ήδη ήρθε. Τους κτυπά την πόρτα. Κάποιοι την ανοίγουν.

Και για να μην νομίζεις, υπομονετικέ αναγνώστη, ότι επειδή συνέταξα και το παρόν αντιεξυπνοκινητό μανιφέστο, απαλλάχτηκα κιόλας από την εξουσία του, Ομολογώ ότι το βραδάκι που επέστρεψα στο σπιτικό μου, βιάστηκα να σκύψω στην φωτεινή του οθόνη και να δω «τι συνέβη». Εκεί, μέσα τα εκατομμύρια χρώματά της παραδόθηκε ο επαναστάτης που τόλμησε να αμφισβητήσει την σύγχρονη εξουσία του.

Έχασε μια μάχη. Δεν είναι απαραίτητο ότι θα χάσει και την αναμέτρηση...